

[Lisbet Hindsgaul.]

mener at have givet Anvisning paa. Hvor stærkt Løsningen af dette alvorlige Samfundsspørgsmaal, der omfatter den katastrofale Stigning i Antallet af Svangerskabsafbrydelser, har beskæftiget Sindene, ser man ogsaa i det store Afsnit af Befolkningsskommissionens Betænkning, hvor de særlig sagkyndige udtaler sig om Sagen. Disse Udtalelser har selvsagt saa stor Betydning baade i videnskabelig og praktisk Forstand, at det maatte blive paa Grundlag heraf, den højtærede Minister udformede Lovforslaget.

Jeg skal ikke gaa i Enkeltheder, saa meget mindre som jeg i hele den højtærede Ministers Forelæggelsestale ikke traf noget Punkt, hvor min Opfattelse af dette store, alvorlige Spørgsmaals Opbygning ikke faldt i Traad med den højtærede Socialministers; der er tværtimod flere Ting, som jeg vil sige Ministeren Tak for. Jeg lægger særlig Vægt paa, at Ministeren ikke alene har udtalt, men ogsaa i Bemærkningerne til Lovforslaget givet Udtryk for, at der i det foreliggende Lovforslag ikke findes selv den mindste Mulighed for social Indikation. Dette er af meget stor Betydning for os, og naar jeg af den Grund retter en oprigtig Tak til den højtærede Socialminister, er denne Tak Udtryk for Tusinders.

I første Omgang var jeg ellers ved at blive betænkelig, da jeg læste § 2, men jeg forstaa nu, at denne Paragraf indeholder en udvidet Beskyttelse, understregende det menneskelige Ansvar selv i Forhold, hvor Sygdom, Voldtægt eller andre ulykkelige Tilstande kunde berettigede til Svangerskabsafbrydelse. De advarende Ord i denne Paragraf kan jeg give min fulde Tilslutning, og ligeledes kan jeg give Tilslutning til § 1, hvor der gives densvangre Kvinde fuld Adgang til paa alle Omraader at faa den for hende saa haardt tiltrængte Hjælp — der staa i Paragrafferne baade personlig, social, juridisk, økonomisk og lægelig Hjælp. Man kan synes, at det her drejer sig om en meget omfattende Hjælp, som jo ogsaa vil give sig økonomiske Udslag, naar Omkostningerne engang skal betaales. Imidlertid nærer jeg ikke de store Betænkneligheder, som Venstres Ordfører nylig gav Udtryk for, idet dette Lovforslag efter min Mening tilsigter at yde en særlig Hjælp til de haadest trængte Kvinder, de ensomste Kvinder, de Kvinder, som maaske ellers i en forladt Situation vilde gøre et Skridt, som de og Samfundet senere dybt maatte beklage. Denne Lovgivning er for mig en

Beskyttelse for det enkelte ulykkelige Menneske.

Efter min Mening kan der altsaa ikke være nogen Betænkelse ved at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger; for med det Kendskab, som vi alle sammen har til den svangre, ulykkeligt stillede Kvindes Psyke, ved vi, at det netop er Mangelen paa en saadan Bistand og Hjælp, der nærer Haabløsheden, gør den forladte ensommere og i det hele er Baggrunden for de skæbnesvangre Udveje, som Statistikkens Tal saa sørgeligt fortæller os alle sammen om. Derfor glæder jeg mig over, at den Hjælp, der anvises igennem Lovforslaget, er tilgængelig for alle, at enhver Kvinde uanset Forhold og Stilling har samme Ret, at der ikke her — og det er en forholdsvis sjælden Oplevelse i de sidste 10 Aars Lovgivning — drages nogen økonomisk Skillelinie mellem den, der trænger, og den, der maaske ikke trænger saa haardt. Jeg synes derfor, man med stor Interesse maa imødesee det Arbejde, som i de kommende Aar skal finde Sted inden for Mødrehjælpsinstitutionerne, og jeg nærer ingen Tvivl om, at det nok skal vise sig, at den Vej, der anvises i det foreliggende Lovforslag, er den rigtige.

Men meget afhænger naturligvis af de dygtige Kvinder, der skal staa i Spidsen for disse Institutioner, navnlig ved dette første store Forsøg. Læser man Lovforslaget igennem, hvad det høje Tings Medlemmer naturligvis har gjort, vil man lægge Mærke til, at det ikke er saa ganske smaa Krav, der i § 6 stilles til Ledelsen af Mødrehjælpsinstitutionerne. Selv om det ikke er direkte udtalt i Lovforslaget, er det min Opfattelse, at de ledende Kvinder skal have baade en saglig og en faglig Uddannelse, de skal have Menneskekundskab og Kærlighed til Mennesker, de skal være i Besiddelse af Myndighed, Takt og Diskretion, de skal have økonomisk og praktisk Sans, det skal være Mennesker, der ved deres Væsen vinder den Tillid, som alene faar Tillid igen; disse Kvinder skal i det hele taget have de fleste gode menneskelige Egenskaber samlet under eet, og jeg er derfor ganske klar over, at det kun kan være en Kvinde, der indfrier disse Krav. Jeg synes ligesom den højtærede Minister, at det vilde være udmærket, om vi med Tiden kunde faa oprettet Socialskoler, hvorfra Tilgangen til Mødrehjælpsinstitutionerne skulde komme, thi vi maa alle være klar over, at Ledelsen af disse Institutioner kræver stor Dygtighed